

[Justitsministeren]

egnet middel til at bekæmpe de særlige voldelige grupper, som ofte omtales under overskriften BZ'ere eller på det seneste De Autonome. Tidligere voldsepisoder viser, at der er tale om voldsmænd, der nøje overvejer, planlægger og iværksætter de optøjer, som er formålet med aktiviteterne. Det drejer sig om lille, hård kerne, der dækker sig bag et større antal sympatisører eller almindelige demonstranter. Denne lille kerne kan vi næppe bekæmpe ved at indføre et maskeforbud. De vil vide at finde udveje til at omgå og måske endda latterliggøre et sådant forbud.

Forbudet kan næppe heller håndhæves over for den lille gruppe grove voldsmænd. Der er al mulig grund til at regne med, at de vil have forstand nok til at vente med at tage maskerne på, til optøjerne og voldshandlingerne er i gang, og på dette tidspunkt vil politiet have andet at tage sig til end at påse overholdelsen af maskeforbudet.

For det andet tror jeg, at det bliver vanskeligt at formulere en straffebestemmelse således, at den ikke vil give anledning til afgrænsningsvanskeligheder. Det er jo noget, som vi har drøftet indgående under tidligere forhandlinger her i Tinget, når lovforslag om maskeforbud har været til behandling.

Forslagsstillerne til dette beslutningsforslag har overladt det til regeringen at formulere det columbusæg af en straffebestemmelse, der vil gøre det muligt at straffe BZ'erne eller De Autonome, når de bærer maske, men som samtidig ikke vil kriminalisere de talrige øvrige situationer, hvor mennesker af en eller anden grund går med ansigtet helt eller delvis dækket.

Forslagsstillerne er selv opmærksomme på disse afgrænsningsvanskeligheder, idet maskeringsforbudet ikke skal gælde, når tildækningen af ansigtet tjener et anerkendelsesværdigt formål. Jeg tror, det bliver meget svært at finde en formulering, som har den klarhed, der må kræves af et strafforbud, jf. straffelovens § 1, og kan ramme den ønskede persongruppe uden samtidig at få utilsigtede virkninger i andre situationer. Det er jo nok ikke nogen tilfældighed, at langt de fleste lande, vi normalt sammenligner os med, herunder de nordiske lande, ikke har indført sådanne regler.

Jeg mener derfor, at vi bør se tiden an, inden vi griber til noget så problematisk som et maskeringsforbud.

Lissa Mathiasen (S):

Spørgsmålet om indførelse af maskeforbud har jo løbende været drøftet i de sidste mange år. Man kunne derfor godt fristes til ikke at gå ind i debatten her i dag, da Socialdemokratiets holdning fortsat er, at vi ikke finder et sådant forslag som værende et egnet middel til løsning af vold, hærværk – ja, kriminalitet i det hele taget.

Men min erfaring siger mig, at tavshed kan blive udlagt som støtte for BZ'ere eller autonome grupper, som de kalder sig i dag, og en sådan misforståelse ønsker vi ikke. Naturligvis deler vi i Socialdemokratiet den holdning, at det er helt uacceptable metoder, man benytter i forsøget på at påvirke den offentlige mening. Naturligvis deler vi også den holdning, at tror man på noget, har man nogle idealer, noget, man vil kæmpe, arbejde for, gør man det åbent og ærligt. Man vedkender sig, hvem man er, og sine holdninger; man gemmer sig ikke bag ved en maske, hvis man for alvor ønsker at påvirke, at bruge sine demokratiske rettigheder.

Jeg tror, vi alle sammen følte et ekstremt ubehag ved den episode, der var ude på Nørrebro i maj måned. Det var usympatisk, uacceptabelt og meget skræmmende. Og hvis man ser dette forslag i forbindelse med en sådan episode, synes jeg, man meget vel kan stille det spørgsmål, om et maskeforbud er det egnede middel.

Vi tror det ikke. Tværtimod kan man spørge, om det ikke netop er det, disse grupper går og ønsker sig. Ønsker de ikke netop at få fremprovokeret et sådant forbud?

Det er vores opfattelse, at der er en risiko for, at et sådant forbud langt snarere vil blive brugt til latterliggørelse af offentlige myndigheder end til at få respekteret offentlige myndigheders krav.

Et maskeforbud vil være umuligt at få håndhævet. Skulle det fremover være politiets opgave at vurdere i de enkelte tilfælde, om en demonstration må have lov at finde sted, og om der må være maskering, ud fra et skøn om et anerkendelsesværdigt formål? Jeg tror ikke, politiet ville bryde sig om at få den opgave at skulle foretage den afvejning af, hvornår det er anerkendelsesværdigt, og hvornår det ikke er det.

Forestiller man sig, at Justitsministeriet skal udstede bekendtgørelser til samtlige politikredse om, hvilke skøn der skal anvendes?